

MONTSERRAT

Desfilada
incessant,
cavalcada
d'intrèpides, immòbils
estàtues ingràvides.
Cariàtides
que el vent i la pluja
acaronen
al llarg dels segles
i poleixen els còdols
fòssils
d'antigues rieres
ara esvaïdes.
Roques fantasmals
que retalla un atzur
inversemblant
d'un cel transparent.
Corrua fantàstica
que en el capaltard
sembla
la passada d'uns monjos
que s'amaguen
rera el capvespre
arraulits d'un a un
en la negror
solemne
que es dibuixa emergint
de les hores tardanes.
T'hes vist mil vegades,
ara i sempre,
a l'hivern i a l'estiu,
aleshores

quan el vent escombra
la plaça deserta
i només se sent
el respirar de l'aire.
O quan els turistes
passejen, barrocs i badocs
en files informes
polícroma estampa
d'estivals tempsades.
T'he vist, o Madona,
la teva cara afuada,
serena, inefable
el teu rostre bruníssim,
tu que presideixes
tots els pelegrins de la terra.
Cruïlla devota
de segles i pobles,
que fan i teixeixen
una història immortal,
cobejada
i que venen de lluny i de prop
a veure els penells
de les nostres colors
or i sang
que els dits entintaven
Els pobles, allà, s'ajuen
als peus del rocam
silenciós i superb,
o en les mars de boira
o en la terra suau i tendra
o en les esteses planures
enmig de les flonjors dels boscos.

T'he vist solemniat
poderosa i pia,
imponderable tresor
de belleses innates,
amb la dolçor imponderable
de les roques ben nues,
simples, tornejades a plom.
Des dels cims
que la boira rossola
devallen les monumentals
esquerdes
que els verds tradueixien
i en les fondalades,
el bosc
inacabable i ferésteg
s'ajassa tranquil
sota les feixes de roca.
Adéu...
he vingut, una altra vegada
encara,
esplendorosa trona del cel
abocada als abismes
traducció terrestre
palpable
d'una majestat
i d'un cel invisibles
un cel que més enllà dels temps
espera
a la percaça
dels més nobles destins
dels homes intrèpids!